

عنوان مقاله:

امکان سنجی کاربری مفهوم مصلحت در نظام حقوق اداری ایران

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های نوین حقوق اداری، دوره 6، شماره 19 (سال: 1403)

تعداد صفحات اصل مقاله: 0

نویسندگان:

حسن سلیمی پوربانی - دانشجوی دکتری، الهیات و معارف اسلامی، گروه فقه و مبانی حقوق اسلامی، واحد سمنان، دانشگاه آزاد اسلامی، سمنان، ایران

طاهره سادات نعیمی - استادیار، گروه فقه و حقوق، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران.

سید علی ربانی موسویان - استادیار، گروه فقه و حقوق، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، واحد تهران مرکزی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

طبق روایات، همه احکامی که مورد نیاز بشر است در کتاب و سنت بیان شده است. اما از آن جا که حکومت اسلامی متضمن احکام ثابت و متغیر است و محدود و متناهی بودن ادله تفصیلی و نصوص و نامتناهی بودن حوادث و وقایع، توسل به مصلحت را امکان پذیر و حتی ضروری می سازد، لذا باید از طریق توسل به مصلحت و اصول کلی و مقاصد عامه شرع به وقایع روز و مستحدثات پاسخ داد. تامل در متون قانونی نظام حقوقی ما به روشنی نشان می دهد ملحوظ داشتن اصل مصلحت، مقدم داشتن مصلحت جمعی بر حقوق افراد در نظام اداری از سازوکارهای جدی قانون گذاری اسلامی در تحکیم و سازماندهی روابط آحاد ملت با دستگاه های دولتی مبتنی بر حدود و ارزش های اسلامی است. اصل ۴۰ قانون اساسی جلوه ای ویژه از تجلی حضور اندیشه مصلحت جمعی در قانون گذاری نظام حقوقی ایران است. نوشتار پیش رو درصدد است پس از تبیین اصل مصلحت به عنوان ابراصل حاکم بر نظام قانون گذاری اسلامی، جایگاه این اصل را در نظام قانون گذاری اسلامی ترسیم نموده، در نهایت به تبیین محوریت این اصل در نظام اداری با تاکید بر تقدم مصلحت جمعی بپردازد.

کلمات کلیدی:

مصلحت، منفعت، حکم حکومتی، قانون گذاری، حقوق اداری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2029140>

